

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ
'Εν Ζηκ. 'Επαρχ. 'Εξωτερ.
'Ετησ. 5 7 8
'Εξαμ. 3 4 4
Τρίμ. 1,50 2 2
'Εν τῇ ἀλυτρώτῳ 'Ελλάδι
ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΩΝ ΑΝΘ ΤΙΜΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

Πᾶσα εἴτησις
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν
'ΜΟΥΣΩΝ'
(Ὁδὸς 'Αγ. Διονυσίου)
Ζάκυνθον

ΑΔΑΝΔΟΓΡΑΦΙΑ
ΕΛΛΗΝΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

'Ενταῦθα ἔχομεν ἀνάγκυλιν· ὁ φίλος μου κ. Σπεῖ-
χερ, ἐνθ' εἰς τὰς προηγουμένας μου ἐπιστολάς ἀπήντα
ἀμέσως, ἤτοι ἐντὸς 26 ἡμερῶν ἐλάμβανε τὴν ἐμὴν ἐ-
πιστολὴν καὶ ἀπήντα, νῦν περὶ ἄλλοι δύο μῆνες χωρὶς
ἀπαντήσεως. Ἡ σιγὴ αὕτη δηλοῖ ἡμετέραν νίκην καὶ
θρίκρυβον· καθόσον ἂν ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα, θὰ ἀ-
πήντα ὡς πρότερον καὶ θὰ ἀνῆρει τὰ ἐν τῇ τελευτήᾳ
μου ἐπιστολῇ ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εὗρεν
αὐτὰ ἀκταμάχιστα, τὴν δὲ ἀναίρεσιν αὐτῶν δεομέ-
νην βαθείας μελέτης, Πιθανὸν ν' ἀσχολῆται ἐνδελε-
χῶς εἰς τὸ ζήτημα καὶ ἐπιφυλάσσεται ν' ἀπαντήσῃ
εἰς τὸ κατόπιν. Ἡμεῖς δὲ ἀναμένομεν τὴν ἀντίκρουσιν
αὐτοῦ, ἵνα καὶ πάλιν δεόντως ἀπαντήσωμεν. Ὅπως
ποτ' ἂν ᾖ, ἐνεβάλομεν αὐτοῖς τὸν πειρασμὸν ν' ἀπο-
βάλωσι τὴν ἐσφαλμένην προϋπόθεσιν, ὅτι αὐτοὶ μόνοι ἐ-
νενόησαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ νὰ μάθω-
σιν ὅτι ὑπάρχει γεγραρὰ καὶ πολυσέβαστος 'Εκκλησίαι,
ἣτις ἐπὶ δεκαεννέα αἰῶνας ἠγωνίστατο νικηφόρως καὶ
μένει ἀσάλευτος ἐπὶ τῶν θεμελίων τῆς τοῦ Χριστοῦ
πίστεως, αὕτη δ' εἶνε ἡ 'Ελληνικὴ 'Ανατολικὴ Ὁρθό-
δοξος 'Εκκλησία, τῆς ὁποίας τὴν δρᾶσιν φαίνονται
ἐντελῶς ἀγνοοῦντες οἱ ἀντίποδες.

Καὶ ἰδοὺ στάδιον εὐρύτατον προκείμενον τῇ 'Ημε-
τέρᾳ 'Εκκλησίᾳ ὅπως ἐξελπώσῃ καὶ μέχρις ἐκείνων τῶν
χωρῶν τὴν ἀληθὴ τοῦ Χριστοῦ θρησκείαν καὶ ἐξαγά-
γῃ ἐκ τοῦ σκότους καὶ τῆς πλάνης τόσα ἑκατομμύ-
ρια ἀνθρώπων ὄντων. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται
πρωτοβουλία ἢ πρωτοβουλία αὐτῆς τῆς πολιτείας κατα-
νοούσης τὸ ἀληθὲς ἐθνικὸν συμφέρον. Ἀνάγκη ἐστὶν ἵνα
διὰ νομοθετικῶν μέτρων ἀνυψωθῇ καὶ καταρτισθῇ ἐπὶ

τὸ τελειότερον ἢ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ 'Εθνικοῦ Πα-
νεπιστημίου, προστιθεμένων αὐτῇ πρὸς ταῖς ὑπαρχού-
σαις καὶ ἄλλων ἐδρῶν, οὕτως ὥστε νὰ ἰσοφάριζῃ πρὸς
τὰς τελειοτέρας Θεολογικὰς Σχολὰς τῆς Εὐρώπης καὶ
'Αμερικῆς. Κατ' ἀκολουθίαν δὲ οὐ μόνον οἱ σπουδάζον-
τες ἐν αὐτῇ 'Ελληνες νὰ καταρτίζονται τέλειοι θεο-
λόγοι, χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἀνάγκην νὰ μεταβαίνωσιν εἰς
Εὐρώπην πρὸς τελείωσιν τῶν σπου-
δῶν τῶν, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ 'Αμερι-
κανοὶ νέοι ν' ἀναγκάζονται χάριν πλήρους ἐκμαθήσε-
ως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας νὰ ἐπισκέπτονται καὶ
παραμένωσιν ἐν 'Αθήναις ἐκμανθάνοντες ἅμα καὶ τὴν
λαλουμένην γλῶσσαν τῶν 'Αγίων Γραφῶν πρὸς εὐχε-
ρεστέραν κατανόησιν αὐτῶν καὶ τῶν πολυτιμοτάτων
κειμηλίων τῶν 'Αγίων Πατέρων,

'Ημεῖς κατέχομεν τὰς περγαμηνὰς τῆς χριστιανικῆς
Πίστεως· ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ ἐγράφησαν αἱ Γραφαί·
ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ ἀνεπτύχθη ἐπὶ τὸ τελειότερον
ἡ διδασκαλία αὐτῶν καὶ ὀρθὴ κατανόησις τῶν πολλῶν
δυσχερῶν χωρίων· ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ κατεπολεμή-
θησαν καὶ ἀπεσβολώθησαν αἱ φοβερώταται κατὰ τοῦ
χριστιανισμοῦ αἱρέσεις ὑπὸ τῶν εὐσεβεστάτων προμά-
χων τῆς ἀληθείας. Καὶ παρὰ πάντα ταῦτα δὲν εἶνε
ἐντροπὴ διὰ τὴν νεωτέρην 'Ελλάδα, ὀγδοήκοντα ἤδη
ἀριθμοῦσαν ἔτη ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς της, νὰ μὴ
σκεφθῇ σοβαρῶς ἐπὶ τοιοῦτου θέματος, ἀλλὰ νὰ ἐγκα-
ταλίπῃ τὴν ἐκκλησίαν ἔρμαιον καὶ ν' ἀναγκάζῃ τὰ τέ-
κνα της νὰ μεταβαίνωσιν εἰς Εὐρώπην ὅπως ἐκμάθωσι
τὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων τῶν καὶ τὸν θησαυρὸν τὸν
ἐγκεκλεισμένον ἐν τοῖς πολυτιμοτάτοις τούτων συγ-
γράμμασι; Δὲν εἶνε ἐντροπὴ ἡ 'Ελευτέρᾳ 'Ελλάδι νὰ
δαπανήσῃ καὶ νὰ δαπανᾷ μέχρι χρεωκοπίας τόσας ἑκα-
τοντάδας ἑκατομμυρίων δραχμῶν διὰ πράγματα σχε-
δὸν εἰπεῖν οὐτιδανὰ καὶ μάταια, νὰ περὶ δὲ τόσῳ
ἐλαφρῶς τὸ στοιχειωδέστερον καθήκον νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν
ἐκκλησίαν, ἣτις ἀείποτεως μῆτηρ φιλόστοργος, πρῶτος τά τευσε
καὶ περιποιήθητ' αὐτῆς τέκνα ἐν τε εὐπραγίαις καὶ ἐν
συμφοραῖς, καὶ ἐν τῇ μάχῃ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐν τῇ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL 5341.46.0065

γόν τῆς δουλείας ;

Ἐάν ἕως τώρα δὲν ἐξεπλήρωσε τὸ στοιχειωδέστατον τοῦτο καθήκον, ὀφείλει νὰ τὸ πράξῃ τώρα, ὅτε πλέον, εἴπερ ἄλλοτὲ ποτε κινδυνεύει πολλαχόθεν ἡ Ὁρθοδοξία πολεμουμένη ὑπὸ τε τῶν ἔσω καὶ τῶν ἔξω. Πᾶσα στιγμὴ ἀναβολῆς προδίδει βαρυτάτην ἐνοχλήν, ἣν ὑπέχουσιν οὐ μόνον οἱ Κυβερνῶντες, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ κορυφαὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ Κύριοι Πατέρες τοῦ ἔθνους, ὧν τινων οἱ πλεῖστοι φέρονται μᾶλλον ὡς μητροί. Τὴν ἐνοχλήν ταύτην ὑπέχει καὶ αὐτὸς ὁ λαὸς τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος ὁ ἀνεχόμενος τοιαύτην ὀλιγωρίαν παρὰ τῶν ἀρμοδίων. Κατεπλημύρησεν ἡ χώρα ἡμῶν ἐκ προπαγανδῶν ζητουσῶν νὰ καταπνίξωσι τὸ ἀκμαῖον θρησκευτικὸν τοῦ λαοῦ αἶσθημα. Οἱ δὲ κατ'ἐμφημισμὸν Ἅγιοι κοιμῶνται ἀμέριμνοι καὶ ἀδιαφοροῦσι διὰ τὰ γινόμενα. Ἐάν εἶχον διάθεσιν νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τοῦ πεινιῖου, πόσα τινὰ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐκτελέσωσι ; Μὴ δὲν ἠδύναντο ἕκαστος ἐπίσκοπος νὰ σχηματίσῃ ἐν τῇ ἰδίᾳ του ἐπαρχίᾳ λαϊκὰς νυκτερινὰς Σχολὰς, ἐν αἷς νὰ μορφῶνται ὁ λαὸς καὶ νὰ βαίνει τελειούμενος ἐν ᾧ ἡθικῇ ; Μὴ δὲν ἠδύναντο διδῶν πρῶτος ὁ ἐπίσκοπος τὸ παράδειγμα νὰ ἰδρῶσιν ταμεῖον ἀγαθοεργιῶν, διὰ τῶν χρημάτων τοῦ ὁποῖου νὰ ἐκπαιδεύωνται νέοι θεολογικῶς ἀναλόγως τῶν πόρων τοῦ ταμεῖου ἐπὶ τῷ σκοπῷ ν' ἀποσταλῶσιν οὗτοι εἰς Ἱεραποστολικὰς πορείας πρὸς διάδοσιν τῆς ἀληθοῦς καὶ ὁρθῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ ;

Ἀλλὰ τοιοῦτοι ἐπίσκοποι πρὸς ἐπιτέλεσιν τοιούτων ἔργων δὲν πρέπει νὰ ᾧσι νυσταλέοι τινὲς καὶ χασμώνενοι, καὶ τρυφηλοί, καὶ φιλόδοξοι, ἀλλ' ἀντάξιοι τῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν Ἀθανασίου, Κυρίλλου, Βασιλείου, Χρυσοστόμου, Γρηγορίου καὶ λοιπῶν, οἵτινες οὐκ ἐπαύσαντο διδάσκοντες, νοθευόντες, πράττοντες ἔργα ἀγάπης καὶ τὰ πάντα κινῶντες ὥπως σώσωσι ψυχὰς προκινδυνεύοντες τὰ ἑαυτῶν σώματα. Τὰ μεγάλα ἔργα τοιούτους ρέκτας μεγάλους ἱεράρχας ἀπαιτοῦσιν, ὧν ἐν παρωχημέναις ἐποχαῖς ἔβριθεν ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία.

Ἄς ἀκούσωσιν οἱ πολιτευόμενοι καὶ τὰ κοινὰ πράττοντες, ὅτι παρὰ τὰ εὐρήματα τῶν Ἀντικληθῶν καὶ τὰς ἀρχαιοτήτας τῶν Μυκηνῶν ἔχομεν καὶ ἕτερον μέγιστον ἀνεκμετάλλευτον θησαυρὸν, τὸν θησαυρὸν τῆς Πίστεως, ὅστις ἐστήριξε τὸ ἔθνος καὶ ἐδόξασε καὶ κατελάμπρυνε. Τοῦτον ἰδίως ὀφείλουσι νὰ περιποιηθῶσιν, ἐάν θέλωσι νὰ ἰδῶμεν ἡμέρας ἐθνικῆς χαρᾶς καὶ τιμῆς. Οἱ χαρτοπόλεμοι, οἱ ἀνθοπόλεμοι καὶ οἱ ψευτοπόλεμοι καταστρέφουσιν ἡθικῶς τὸ ἔθνος καὶ ἀποχαυνοῦσι τὰς ζωτικὰς αὐτοῦ δυνάμεις.

Τὸ ρεῦμα τῶν εἰς Ἀμερικὴν μεταναστεύσεων, εἰ καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὀλέθριον ὕλικῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἅτε ἀποβάλλουσιν ἱκανὰς ἐργατικὰς χεῖρας, οὐδὲν ἦττον ἀπὸ ὑψηλοτέρως ἀπόψεως διαφαίνεται ἐν αὐτῷ ὑψιστὸς τις σκοπὸς ὁδηγῶν τοὺς μετανάστας εἰς τοῦτο. Γνωστὸν εἶνε, ὅτι, ὅπου ἂν ὁ Ἕλλην πῆλξῃ τὴν σκηνὴν του καὶ ἐγκαταστῇ ἐν αὐτῇ, δύο τινὰ θὰ ζητήσῃ νὰ ἐπιδιώξῃ, τὸ μὲν νὰ ἀνεγείρῃ ναόν, τὸ δὲ νὰ ἰδρῶσιν σχολεῖον. Τοῦ κανόνος τούτου ἐφαρμοζομένου καὶ εἰς τοὺς σημερινούς μετανάστας, συμπεραίνεται εὐλόγως ὅτι καὶ ἐν Ἀμερικῇ θέλουσιν ἐγερθῇ ναοὶ καὶ σχολεῖα, ἅτινα θὰ προσελκύσωσι λειτουργοὺς καὶ προσωπικὸν ἀνταξίους τοῦ προορισμοῦ των. ταῦτα δὲ καλῶς καὶ

εὐόρκως ἐκπληροῦνται τὴν ἑαυτῶν ἀποστολὴν εἰνὲ ἀδύνατον νὰ μὴ ἐφελκύσωσι τὴν προσοχὴν τοῦ δέουδου καὶ ζητητικοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ, ὅστις θέλει μάθει ἐκ τοῦ σύνεγγου τὴν τε γλῶσσαν καὶ τὴν θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὸν παρατηρητικότητι καὶ κρίσει θέλει ἐκλέξῃ τὴν ὀρθοτέραν περὶ Πίστεως εἰς Χριστὸν διδασκαλίαν, ἣτις εἶνε ἡ τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ σκέψις ἡμῶν αὕτη φαίνεται ἴσως χιμαιρική πολυλοκὴ τοῖς παρ' ἡμῖν, ἀλλ' ὅμως οὐδὲν τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον εἶνε μόνιμον καὶ ἀπαράτρεπτον. Τὸ παράδειγμα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Σλαύων καὶ τῶν Ρώσων ἀρκεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὸ πραγματικώσιμον τῆς ιδέας ταύτης. Ἀλλὰ καὶ ἐάν δὲν προσέλθωσιν οἱ Ἀμερικανοὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, δὲν ὀφείλουσιν ἄρᾳ γε ἡ τε Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐργαζόμεναι ἀπὸ κοινοῦ ν' ἀνυψώσωσι τὸ γόητρον τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως ἐξαπλοῦσαι τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς ἀπὸ περάτων ἕως περάτων ; Ἰσως ἡ παρούσα γενεὰ ἐκθληνθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Ὑλισμοῦ δὲν ἔχει τὴν ζωτικότητα ἐκείνην, ἣτις ἀπαιτεῖται διὰ τοιαύτας ὑπηρεσίας. Διὰ τοῦτο ἔλλειπousi καὶ παρ' ἡμῖν οἱ κατάλληλοι ἄνδρες διὰ τε τὸ σκόφος τῆς πολιτείας καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας. Πλὴν θὰ ἔλθῃ καιρὸς, καθ' ὃν ἡ Πατρίς ἡ ἡμετέρα θέλει ἐκπληρώσῃ τὸν ἀληθῆ αὐτῆς προορισμόν. Καὶ τοῦτο ἐν βραχεῖ μέλλοντι.

Ἀ Θ ῆ ν α ι.

ΖΗΣΙΜΟΣ Γ. ΤΥΠΑΛΛΟΣ

καθηγητής.

ΑΠ' ΤΙΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ ΜΟΥ

Όταν στὰ πόδια σου ἔπεφτα
κι' ἀγάπη σοῦ ζήτοῦσα,
στὰ στήθη μου ἀγροικοῦσα
ἀγλύκαντο καὶ μὸς !

Κι' όταν δαίλᾳ σοῦ ζήτησα
τὸ στήθος μου νὰ 'γίανω,
μ' ἄφηρες νὰ πεθάνω,
καὶ μεῦπες — Σὲ μισῶ !

Κι' ἐγὼ γιὰ μίαν ἐκδίκητι
μαζὺ μὲ τὰ φιλιὰ σου,
σοῦ πῆρα τὴν καρδιά σου
κι' ἂν κλαῖς Ἐγὼ γελῶ.

Δ. Δ. Β.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΕΙΣΤΗΝΑΙ ΜΕΤΕΝΔΕΙΧΝΑΙ ΤΟΝ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ

Υπό Ι. Α. ΠΑΡΙΣΗ
(συνέχεια καὶ τέλος)

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

Τὴν νύκτα τῆς 2 Ἰουλίου 1642 ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων ἔπεσεν εἰς τὸ δούρινον κρεβάτιον καὶ ἀπεκοιμήθη. Μικρὸς δὲ λύχνος ἔρριπτε τὴν ἀσθενῆ αὐτοῦ λάρψιν ἐπὶ τοῦ ὥχρου καὶ κατεσκληκτός προσώπου αὐτῆς. Εἰ καὶ εἶχε καλύψει ὁ ὕπνος τὰ ὄμματα, τὰ μεμαραμένα χεῖλη ἐφαίνοντο ἐτι κινούμενα, ὥς ἐάν προσπύχοντο, καὶ οἶονεὶ σκελετώδεις χεῖρες ἐβάσταζον ἐτι τὸ ἐκ ξυλίνων κόκκων κομβολόγιόν της.

Παρὰ τὴν κλίνην καθήμενος ὁ Ἐλεάζαρ διήρχετο τὰς πληκτικὰς ὥρας τῆς νυκτός, ἀναγινώσκων τὸ περίφημον φιλοσοφικὸν σύγγραμμα τοῦ Κορνηλίου Ἀγρίππα καὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ ἐν πάσῃ συμφορᾷ δὲν ἐκουράζετο καταγινόμενος εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου καὶ τὴν τέχνην τοῦ μεταποιεῖν τ' ἀγενῆ μέταλλα εἰς χρυσόν. Καίτοι δὲ ἀξίων τὸν προσφιλεῖ αὐτοῦ συγγραφέα πάσης τῆς προσοχῆς, στιγμὴ ὅμως δὲν παρήρχετο δίχως νὰ παρατηρῇ καὶ τὴν κοιμωμένην ἀνασσαν.

Μετὰ μιᾶς ὥρας γλυκεῖαν ἀνάπαυσιν, ἡ βασίλισσα ἐνυπνιασθεῖσα ἐγείρεται, καὶ κύκλω περιορῶσα μετὰ ὑπερβολικῆς περιεργείας ἐρωτᾷ.

—Ποῦ εἶμαι;

—Εἰς τὴν Κολώνιαν, μεγαλειοτάτη.

—Οὐχὶ εἰς Παρισίους! οὐχὶ εἰς Λουβρον! Ἄ! Ἐλεάζαρ, πόσον ἡδὺν ἦτο τὸ ὄνειρόν μου! μοὶ ἐφάνη, ὅτι ὁ υἱός μου ἔδωκεν ἐπὶ τέλους τὴν ἀδειαν νὰ ἐπιστρέψω εἰς Γαλλίαν.

—Ἰσως, μεγαλειοτάτη, ταχέως πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρόν σου.

—Εἶδον πρὸς τούτοις καὶ τὰς θυγατέρας μου! ἡ Ἐλισάβετ τῆς Ἰσπανίας καὶ ἡ Ἑρριέτα τῆς Ἀγγλίας ἐλθοῦσαι πλησίον τῆς κλίνης μου καὶ γονυπετήσασαι, ἔρραναν μὲ δάκρυα τὰς χεῖράς μου, μὲ παρεκάλεσαν νὰ συγχωρήσω τὴν ὀλιγορίαν τῶν, καὶ ἐξητήσαντο τὴν εὐχὴν μου. Ἄ! δὲν ἔλεγον ἐγὼ πάντοτε, ὅτι ἡ Ἐλισάβετ καὶ ἡ Ἑρριέττη εἶνε καλὰ καὶ φιλόστοργα τέκνα; ἀλλὰ τί νὰ κάμῃς τοὺς συζύγους καὶ τὴν πολλὴν τῆς αὐτῆς τῶν, ἔνεκεν τῶν ὁποίων ἐκωλύοντο νὰ δείξωσι τὴν πολιτικὴν στοργὴν τῶν, ὅ! ἐάν ἤκουες πῶς παρεκάλουν, πῶς καθέκτενον, πῶς ἐθρηνολόγουν, καὶ σὺ νομίζω, Ἐλεάζαρ, ἤθελες συγκλαύσει καὶ ἐνώσει τὰς παρακλήσεις σου μὲ τὰς ἰδικὰς τῶν ἑλθετε, τέκνα μου, ἀνέκραζον, ἔλθετε εἰς τῆς μητρός σας τὰς ἀγκάλας, ὡς συγχωρῶ διὰ τὸ παρελθόν. Ἀκολουθῶς ἐφίλησα τὰς θυγατέρας μου

εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἔδωκα εἰς αὐτὰς τὴν εὐχὴν μου.

Γονέων εὐχαὶ στηρίζουσιν οἴκους τέκνων, ὑπέλαβεν ὁ Ἰουδαῖος.

—ὦ, πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἴδω ἅπαξ τοῦλάχιστον τὰ τέκνα μου πρὶν ἀποθάνω! Μεγαλειτέρα καὶ πικροτέρα ἐνταυτῷ καταδίκη, δι' ἧς παιδεύει τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ὁ θεός, δὲν εἶναι εἰμὴ ν' ἀποθάνῃ τις μεταξὺ ξένων καὶ εἰς ξένην γῆν.

ὦ Λουδοβίκε! ἀγαπητέ μοι πρωτότοκε! ἀκουσον τὰς εὐχὰς τῆς ψυχορραγούσης μητρός σου, ἀνέχθητι ν' ἀποθάνω ἐν Γαλλίᾳ καὶ εἰς τοῦς κόλπους σου. Ἀναθεμά σοι, Ρισχελιέ! οὐ ἐξώρισας Ἀνασσαν ἐκ τῶν βασιλείων της! οὐ ἐφυγάδευσας μητέρα ἐκ τῶν τέκνων της. Ἀλλὰ καὶ σεῖς ἀξιοὶ ἀράς εἶθε, οἱ διαρρήξαντες τοὺς ἱεροὺς τῆς φύσεως δεσμοὺς, καὶ καταπνίξαντες τὴν φωνὴν τῆς ὑἱκῆς στοργῆς ἀπέναντι τῶν ὑλικῶν συμφερόντων!

—Ἀμήν, ἐψιθύρισεν ὁ πολὺς ἀστρολόγος.

Ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων ἐξηντλημένη, ἀνεκύνθη ἐπὶ τῆς ἀχυροποιήτου κλίνης· ὁ ἱατρὸς ἀνασηκώσας ἡρέμα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, παρητήρησε τὸν σφιγμὸν της, καὶ ἠκροάσθη ἐὰν ἀναπνέῃ.

—Δυστυχῆς, δυστυχεστάτη βασίλισσα! ἐψιθύρισεν, ὁ θεὸς ἀναπαύσοι τὴν ψυχὴν σου εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

Τὴν ἐπιοῦσαν τὸ ἐσπέρας ταχυδρόμος, οὔτινος ὁ ἵππος ἦτο βουτηγμένος εἰς τὸ αἷμα καὶ τὸν ἰδρώτα ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς ἔτρεχεν, ἵσταται πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ρουβένσου, καὶ πᾶντα ἀφιππεύσας ἀναβαίνει μετὰ σπουδῆς τὴν σεσαθρωμένην κλίμακα τοῦ οἰκήματος ὅπου εὗρεν τὸν Ἐλεάζαρ μετὰ κατανύξεως προσευχόμενον παρὰ τῇ κλίνῃ.

—Τί κομίζετε; ἠρώτησεν ἐγαιρόμενος ὁ γέρον Ἰσραηλῆτης.

—Ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ βασιλέως.

—Καὶ ποῖον τὸ περιεχόμενον;

—Ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῆς Μεγαλειοτάτης βασίλισσης Ἀννης τῆς Αὐστριακῆς, ὁ βασιλεὺς ἐπιτρέπει τῇ βασιλομήτορι τὴν εἰς Παρισίους κάθοδον.

—Ἰσως ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς παρὰ τοῦ βασιλέως τοῦ Ρισχελιέ ἀδειαν νὰ ἐπιτρέψῃ τῇ μητρὶ αὐτοῦ τὴν εἰς Παρισίους κάθοδον, διότι πρὸ πολλοῦ δύο ἐν Παρισίοις ἀνάσσουν, πρῶτος ὁ Ρισχελιέ, καὶ δεύτερος ὁ βασιλεὺς ἡμῶν, τοσοῦτον ἦν, λέγουν ὁ πολὺς ἀστρολόγος ὀργισμένος ἐναντίον τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου, ὥστε ἐν παραφορᾷ τὸν ἐψεξε σφοδρῶς.

Εἶναι πλέον ἐξώρας. Πρὸ μιᾶς ὥρας εἶναι πλέον εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἡ βασιλομήτωρ Μαρία τῶν Μεδίκων, καὶ ὁ πτεχρὸς Ἐλεάζαρ ἐκλείων αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποθανούσης

ἐπὶ ὀχυρίνου στρώματος ἐν εὐτελεῖ θαλάμῳ ὑπνερῶν.

Ταῦτα ἀνάγγειλον τῷ σὺ Κυρίῳ Λουδοβίκῳ τῷ ἀγαθῷ.

ΤΑΙΣ ΣΚΙΑΙΣ

ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΘΗΤΩΝ ΜΟΥ(*)

Τοιοῦτον ἦτο τὸ τέλος τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥς τινος, ἀν παραλείψωμεν παρεκτροπὰς τινὰς ἃς ἐδινγύθημεν καὶ εἰς ἃς ἅπαντες, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν πλεῖστοι ὑπόκεινται δυνάμεθα ἐν ἐπιεικείᾳ νὰ τὴν θεωρήσωμεν ὡς ἰαν πολλῶν ἐπαίνων διὰ τὸν πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὰς ὥραιας τέχνας ἐρωτά της, ὑφ' οὗ κατεῖχοντο ἅπαντα σχεδὸν τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας της.

Τὰ ἐν Λούβρῳ ἀλληγορικὰ ζωγραφήματα τοῦ Ρουδένσου ἐξετελέσθησαν κατὰ διαταγὴν ταύτης καὶ ἐπὶ ταύτης ἀνηγέρθησαν τὰ ἀνάκτορα τοῦ Λουξεμβούργου μετὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἐν Φλωρεντίας Παλατίου Πίτσου, καὶ πολλὰ ἄλλα δημόσια ἔργα μαρτυροῦντα τὴν φιλοκαλίαν καὶ ἐλευθεριότητα τῆς δυστυχοῦς ἐκπτώτου βασιλείας.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὰ δύο ὄνειρα τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων. Τὸ πρῶτον πριγκήπισσα οὖσα καὶ ἐνυπνιασθεῖσα ὅτι ἐξώσθη τῆς πατρικῆς οἰκίας, κατόπιν ἐδίωσε διαρκῶς βασιλίςσα.

Τὸ δεῦτερον ὄνειρον εἶναι ἐτι ἐναργέστερον τοῦ πρῶτου, ὃ ἐδινγύθημεν.

Τὸ τρίτον ὄνειρον, ὃ προσεχῶς θὰ δημοσιεύσωμεν, εἶναι τὸ ὄνειρον τοῦ Ἀδρόκομου, θὰ δημοσιεύσωμεν ὃ ἐκτενῶς ἐπίσης τίς ὁ Ἀδρόκομος, καὶ πόθεν ἐρανίσθημεν τὴν τερπνοτάτην ταύτην διήγησιν, πρὸς διαβεβαίωσιν δὲ τῆς παρούσης πραγματείας θὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ὄνειρον τοῦ Ἀδρόκομου Ἰταλιστὶ ὅπως τὸ γράφει ὁ σοφὸς Ἰταλὸς Ἀντώνιος Σαλβίνα καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου τῶν συγγραμμάτων ἐλάβομεν τὸ ὄνειρον ἵνα πεισθῶσιν οἱ ἀναγνώσται, ὅτι τὰ ὄνειρα εἶναι προαισθήματα τῆς ψυχῆς καὶ ὄχι φυσικὰ φαινόμενα.

Βρυξέλλαι τῇ 16(29)11)900.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ἄγνους καὶ τέλειος ἔρως δὲν γεννᾶται εἰς τὰς θαναύσους ψυχὰς. Τοιοῦτον αἶσθημα εἶναι προῖον εὐγενοῦς ψυχῆς, τὸ ὁποῖον ἐνώνει τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς θελήσεις δύο ἀνθρώπων τοσοῦτον, ὥστε φαίνεται ὅτι δύο ψυχαὶ ὑπάρχουν εἰς ἓν σῶμα.

Β. Δε-Φερέλας.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ περίπου παρήλθον ἔτη, ἀρ' ὅτου ἐτερμάτισαν ἐνδόξως τὸ ζῆν δύο προσφιλεῖς τῆς Ζακύνθου βλαστὰι μεταξὺ τῶν θυμάτων τῆς πολεμικῆς μας τοῦ 1897 ἐπιχειρήσεως. Καὶ βεβαίως πολεμικῇ τις ἐπιχείρησις οἰκονομικῶς ἐκβασιν καὶ ἀνέχθη διὰ τὸ ἔθνος, ἐν ᾧ συνόλῳ τῆς ὀφείλει νὰ φέρῃ καὶ ἄθροισμα θυμάτων.

Γνωστὸν πρὸς τοῦτος, ὅτι ἐν τῶν πολλῶν καὶ πολλαπλῶν καθήκοντων, ἅτινα ἔχει ὁ στρατιώτης ἐν πολέμῳ εἶναι, αὐτὸ ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπαιτεῖ ὁ κανονισμὸς τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, τοῦτέστι ἀνὰ ἡ ἀνδρείος κατ' ἐξοχὴν ἐνώπιον τῶν ἐνόπλων ἐχθρῶν κλπ. καὶ διόπερ ὑπόσχεται διὰ τοῦ ὅρκου του, ὅντινα συνέταξεν ἡ δευτέρα ἐθνικοσυνέλευσις ἀνὰ προσφέρει θύμα καὶ αὐτὴν τὴν πολυτίμον ζωὴν του ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας κλπ.»

Καὶ τοι δὲ ἀντίκειται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐθνοδόξου ἐκκλησίας τὸ τελευτᾶν διὰ φονικοῦ ὅπλου, εὐχ' ἦτον ἀπαραίτητον κατεδείχθη καὶ παρὰ πλείστων ἐξοχότητων ὑπεστηρίχθη, ὅτι εἶναι ἀνάγκη ὡφέλιμος ὁ πόλεμος, καὶ τοῦτο, ὡς ἀλάθαστος μάρτυς καὶ ἀδέκαστος κριτὴς διὰ μυρίων ὅσων παραδειγμάτων ἡ Ἱστορία πιστοποιεῖ, τόσον διὰ τὴν ἐπιβεβλημένην ἀνάγκην τοῦ τοιοῦτου ὁλέθρου τῆς ἀνθρωπότητος, ὅσον καὶ διὰ τὴν δεκτικὴν τῶν συμφερόντων χώρος τινὸς πολλοῦ γε καὶ δὴ ἀγωνιζομένης πρὸς ἀπελευθέρωσιν ὑποδούλων ὁμοθρήσκων της.

Δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν, ὡς ἐκ τῶν γνώσεών μας καὶ τῆς ὀλιγοχρονίου στρατιωτικῆς πείρας μας, νὰ ἐλέγξωμεν κατὰ πόσον ἡ ἀτιμος Ἀγγλικὴ ἐπιβίησις τοῦ πυροβόλου εἶναι ὡφέλιμος ἢ μή, τῇ ἀνθρωπότητι, εὔτε καὶ ἐκ τοῦ καθήκοντός μας ἐπιτρέπεται νὰ φέξωμεν τὸ εὐγενὲς τῶν ὀπλῶν ἐπαγγελμα.

Ἐν καὶ μόνον γνωρίζομεν, ὅτι ὁ στρατιώτης ὑπόσχεται τῇ πατρίδι του μεθ' ὅρκου νὰ πάσῃ ὑπὲρ αὐτῆς διεκδικῶν τὰ συμφέροντά της καὶ συνεχίζων οὕτως εἰπεῖν τὴν Ἱστορίαν ἐκείνων, οἵτινες τοῖς νόμοις πειθόμενοι ἐξυπηρέτησαν μίαν ἰδέαν εὐγενῆ, ὑψηλὴν, ἱερὰν.

(*) Σ. Δ. Μ. Τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον, ὀφειλόμενον εἰς ἡρωικῶς ἐπιτελέσαντα τὸ καθήκον του κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον εὐγενῆ στρατιώτην συμπολίτην μας, καὶ περ πρὸ πολλοῦ σταλὲν, ἐσχάτως μόλις ἐλάβομεν καὶ τοῦτο ἀσμένως καὶ μετὰ τῶν εὐχριστιῶν μας δημοσιεύομεν.

ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**

Ἀλλὰ τίχα, ὅπως ὁ στρατιώτης ἔχει καθήκον πρὸς τὴν Πατρίδα ὑποστηρίζων διὰ τοῦ αἵματός του τ' Ἀσπίλα μέλη της, ἀρὰ γε ἡ Πατρίς δὲν ὑποχρεῖται πρὸς αὐτὸν νὰ προσφέρει τι;

Καὶ σήμερον πολλαχόθεν διερχόμενοι παρατήρομεν, ὅτι ἡ Ἑλλάς γαίᾳ ἀπεράντους ἐδωρήσατο εἰς πολλοὺς υἱοὺς τῶν δι' αὐτὴν ἀγωνισθέντων. Ἡ πόιησις χιλιάδας σελίδος συνέταξε πρὸς τοὺς πεσόντας ὑπὲρ Πάτρης. Ἡ ὀρθόδοξος θρησκεία μνημονεύει τόσον κατανοητικῶς τοὺς δι' ἐλευθερίας πεσόντας καὶ μαχασαμένους ἥρωας. Τεῖχοι ἀνακτορικὴ κοσμοῦνται δι' ὀπλων τῶν πεσόντων, καὶ οἰκογένειαι εὐτιδαναι τιτλοφοροῦνται, ἕνεκεν τῆς κατοχῆς στολῶν φονευθέντων ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν, καὶ ἔχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ Μουσεῖον πρό τινων χρόνων ἠγγέρθη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Πρωτευούτῃ, ἐν ᾧ μετὰ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ εἰσέρχονται οἱ ἐπισκεπτόμενοι αὐτό.

Ἡμεῖς ὅμως πόρρω ἀπέχοντες, οὐδεμίαν τοιαύτην ἀξίωσιν ἔχομεν διὰ τοῖς ἀνυπάρχουσιν φίλους μας, ἀλλ' οὐδὲ μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἔχωμεν τοιαύτην ξηρὴς ἐπιτελέσαντας καθήκον, δι' ὃ ἦταν ὑποχρεοί.

Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ πλειστάκις ἠθικῶς μᾶς ἐδασάνισε καὶ πολὺ πικρῶς μᾶς ἐπότισεν ἀναγκάσαν ἡ μᾶς νὰ γογγύσωμεν πρὸς τὴν ἀγαπητὴν μας Πατρίδα εἶναι, ὅτι ὑπηρετήσαντες πρό τινος καιροῦ ἐν Ἀρτῇ καὶ διερχόμενοι πρὸ τῆς Λούμπας καὶ ἀλλαχοῦ ἐνθα εὐρίσκονται τεθαμμένα τὰ ὅσα τῶν πολεμιστῶν ἐκείνων τοῦ Γριμποβου, Ζώη καὶ Ξένου, εἶδομεν πολλάκις τέκνα κοιῶν γυναικῶν ἐκεῖ πλησίον κατοικουσῶν ρυπαίνοντα τοὺς τάφους ἐκείνων, οἵτινες ὑπὲρ Πάτρης πεσόντες δὲν ἔτυχον οὐδ' ἐνὸς διακριτικοῦ, οὐδ' ἐνὸς..... Σταυροῦ, ὅντινα δὲν ἀφήρυσεν ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ λησταρχοῦ Παππακυριτισσοπούλου καὶ ἀπ' ἐκείνου τοῦ ἐπαισχύντου δολοφόνου Καρδίτζη ἡ θρησκευτικὴ ἡρῶν ἐθιμοταξία καὶ ἡ ἀσύγνωστος ἀδιαφορία!

Γνωρίζομεν, ὦ εὐγενεῖς τοῦ Πέτρου καὶ Μάρκου Σκιαῖ, ὡς καὶ Σεῖς τὸ ἐγνωρίζατε ἐν τῇ ζωῇ οὖσαι, τὸ ἀξίωμα ἐκεῖνο τοῦ Στρατάρχου «τὰ πτώματα τοῦ πολέμου διὰ τὰ ὄρνεα» εὐχ' ἦττον αἱ συνθήκαι αὐτῆς ταύτης τῆς τακτικῆς τοῦ πολέμου περὶ συλλογῆς πτωμάτων ἀπαιτοῦσιν ἄλλο τι, ὅπερ μὴ ζητήσῃ, διότι τὸ τοιοῦτον ἠθέληεν εἶναι πολυτέλεια διὰ τὴν Σωρὸν Σας.

Μεσολόγγι Μάρτιος 1901.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

ΤΟ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΑΡΑ τὰς ἀνωνύμους ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἤρχοντο κάθε ὁκτώ ἡ δέκα ἡμέρας, ὁ Ἑρρίκος Δε-Κέρν ἠρνήθη ἐπὶ μακρὸν νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ Μάρθα, ἡ σύζυγός του, τὸν ἠπάτα. Πλὴν, ἐν ἀγνοίᾳ του, ἡ ἀμφιβολία ἐπετέλεσε τὸ ἔργον της. Ἐγίνε νευρικός, σιωπηλὸς, καχύποπτος. Τόσον, ὥστε μίαν ἡμέραν, ἐννοῶν, ὅτι μόνον ἡ βεβαιότης θὰ τοῦ ἀπέδωκε τὴν ἡσυχίαν, ἠθέλησε νὰ μάθῃ καὶ ἔλαβε τὴν ἀπόδειξιν τῆς δυστυχίας του.

Κατ' ἀρχάς δὲν κατετάραξεν ἡ λύπη τὴν ψυχὴν του· ἀπέμεινε ἐννέος ὡς ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου μετέφερε κανεῖς σφοδρὸν κτύπημα. Ἦτον ἡ κατάρρευσις τῶν ἰδεῶν του, τῆς χαρᾶς του, τῶν ὁρίων του, πάντως ὅ,τι ἀπετέλει τὸ κάλλος τῆς ζωῆς του. Ἐπειτα ὑπέφερε καὶ ὑπέφερε σκληρῶς, διὰ τῆς καρδίας, διὰ τῆς σαρκὸς, διὰ τῆς σκέψεως.

Δὲν ἐγνώριζε τὸν ἀντερρατὴν· μόλις τὸν εἶχε μισοῖδει εἰς τὰς αἰθούσας ὅπου ἐτύχναζεν. Ἀλλως τε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἦτο ἀδιάφορος. Ἐπαίξε τὸν ρόλον τοῦ ὡς ἄρρενος, ὅπως καὶ αὐτὸς ἔκαμνεν ἄλλοτε, ὅταν ἦτον ἀνύπανδρος. Ἦτο ἡ πρᾶξις τοῦ κλεπῆ διαβάτου ἀγνώστου καὶ τυχαίου καὶ ἔχι προδοσία φίλου, ἐμπίστου τῆς οἰκογενείας. Ἡ σύζυγός του ὁμῶς! Αὐτὴ τοῦ ἐφαίνετο ἡ μόνη ἐνοχος. Τοῦ εἶχε ψευτέῃ ἐπὶ τρεῖς μῆνας, μὲ τὰ χεῖλη, μὲ τὰ μάτια, μὲ τὸ σῶμα καὶ μὲ τὴν ψυχὴν.

Καὶ δὲν ἦτο μόνον τὸ παρὸν, τὸν ὁποῖον κατέρρεεν, ἀλλὰ καὶ τὸ παρελθόν, τὸ μακρὸν ἐρωτικὸν παρελθόν των. Διότι ἠγαπήθησαν. Ἐπὶ πέντε ἔτη εἶχον ζήσει ὡς ἐρωτευμένοι, ἀπομεμονωμένοι εἰς τὸ πάθος των, ἀδιάφοροι πρὸς τοὺς σαρκασμοὺς τῶν φιλοσοφούντων, παρουσιάζοντες τὸ παράδειγμα ζυζυγικοῦ ζεύγους πρωτοτύπου εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τὸν κοῦφον καὶ τὸν μάταιον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκον. Ναὶ ὁ Ἑρρίκος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τοῦ ἐρωτος τῆς γυναικὸς του, ἔστω καὶ κατὰ τὰς ἐναγωνίους αὐτὰς ὥρας, καθ' ὅς ἡ βδελυρὴ ἀλήθεια ἐμφυσῶσα ἐπὶ τῆς ψυχῆς του ἐνέτρεξε τὸ ὠραιότερόν του ὄνειρον καὶ τὰς ἰσχυροτέρας πεποιθήσεις του.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τώρα ὅτε τὸ ἔμαθεν, ὅτι συνεκυλίσθη εἰς τὴν ὁδὸν τὴν δοκιμάζων ἐν αὐτῇ τὴν ἀγρίαν ἐκείνην ἡδονήν, ἡ ὁποία συνοδεύει μερικὰς βασάνους ἔπρεπε νὰ λάβῃ μίαν ἀπόφασιν. Ἀλλὰ ποίαν; Νὰ χωρισθῇ σιωπηρῶς ἢ νὰ διαλευχθῇ δημοσίᾳ; Αὐτὴ ἡ λύσις ἦτο ἡ μόνη λογικὴ. Ἀλλὰ φεῦ! θὰ ἦτο καὶ ἡ αἰωνία διάρρηξις, ἐν ᾧ αὐτὸς καὶ τοὶ κατηρᾶτο τὴν ἀπιστον, ἐν τούτοις ἡσθάνετο, ὅτι ἦτο δεσμευμένος μετ' αὐτῆς διὰ μυρίων δεσμῶν ἀρρήκτων καὶ μυστηριωδῶν, δεσμῶν συναφθέντων ὑπὸ τοῦ ἔρωτος κατὰ τὰς ὥρας τοῦ πύθους. Ἀλλ' ὅμως ἠθέλησε νὰ τὴν ἀποστομώσῃ, νὰ τῆς δείξῃ ὅτι δὲν τὸν ἐγέλα.

Ἡ σκηνὴ ὑπῆρξε τραγικὴ. Ἡ Μάρθα ἤρχισε μὲ ἀγανάκτησιν, ἔπειτα ἠρνήθη διαμαρτυρομένη, ὅτι ἦτο θυμὰ βδελυρῶν διαβολῶν. Πλὴν ἐνώπιον ἀναντιρρήτων τεκμηρίων τὸ θράσος τῆς ἐκάμφθη. Οἱ λυγμοὶ συνετάραξαν τὸν λαιμόν τῆς καὶ ὁ Ἑρρίκος ἀπῆλause τὴν ἡδονικὴν ἐκδίκησιν τοῦ νὰ ἴδῃ ναυαγοῦσαν μέσα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς τὴν τυραννισμένην ψυχὴν τῆς, τὴν δυστυχῆ ψυχὴν μιᾶς ἁμαρτωλοῦ ἱκετίδος. Τότε, θεωροῦσα ἑαυτὴν χαμένην, ὁμολόγησε τὰ πάντα. Ὁταν ἐτελείωσε τὴν ἀφήγησιν, ὁ Δε Κέρν ἀπάντησε «Καλὰ, θὰ σκεφθῶ».

Τοῦτο ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἡ πρώτη ἀνακούφισις. Εἶχε προδοθῇ, ἔστω· ἀλλὰ τοῦ ἐφάνη ὅτι δὲν ὑπῆρχε προδοσία πλέον, τώρα, ὅτε τὸ ἔμαθε, τώρα ὅτε ἐνόει μερικοὺς ὑπαινιγμοὺς ἀνωνύμων ἐπιστολῶν, τώρα ὅτε ἦτο βέβαιος περὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἀφοῦ ἡ ἐνοχος τὸ ὁμολογεῖ. Εἰς τὴν νέαν αὐτὴν ψυχικὴν του κατάστασιν ἡ συγγνώμῃ τοῦ ἐφάνη δυνατὴ. Ἐν τούτοις ἐσιώπησεν, ἐπιφυλάττων τὴν ἐτυμυγορίαν τοῦ δι' ἀργότερον.

Εἰκοσιτέσσαρες ὥραι διέρρευσαν κατὰ τὰς ὁποίας, ἐνῶ προσεποιήθη ἀδιαφορίαν, ἀνεσκόπησε τὴν ἀτυχίαν του, ἠομενίσθη νὰ τὴν ἀναζητήσῃ· ἐπανέλαβεν ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς του, ἀναζητῶν νέας ἀληθείας. Τότε παρετήρησε μετ' ἀπορίας ὅτι δὲν ἤξευρε τίποτε.

Ἀναμφιβόλως ἡ Μάρθα ὁμολογεῖ τὴν πρᾶξιν τῆς· ἀλλ' ἡ ἐξομολόγησις αὐτῇ, τῆς ὁποίας ἡ θάνατος εἰλικρίνεια εἶχε πρᾶναι τὴν περιέργειάν του ἐπὶ τινὰς ὥρας, δὲν τοῦ ἤρκει πλέον. Τὸν καιρὸν κατὰ τὸν ὁποῖον ἔζη εὐτυχὴς καὶ ἀνύποπτος, ἐφαντάζετο ὅτι ἡ ἀπάτη μιᾶς γυναικὸς ἦτο πρᾶγμα ἀπλούστατον, μὴ ἐπιδεχόμενον παρὰ δύο μόνον λύσεις: ἢ τὴν διάψευξιν ἢ τὴν συγγνώμην. Σήμερον παρετήρει ὅτι δὲν εἶχεν οὕτω. Πλῆθος λεπτολόγων σκέψεων, αἵτινες οὐδέποτε τοῦ εἶχον ἐπέλθει ἀνέκλυτον εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἡσθάνετο ὅτι ὑπάρχουν χίλιοι λόγοι νὰ ἐξαπατᾶται εἰς ἀνὴρ. Πλὴν τῶν χρηματικῶν ἀπαρადέκτων εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν, πλεῖστοι ὑποθέσεις παρέμενον ἀκόμῃ ὡς αἰνίγματα.

ὑπάρχουν ἀπιστίαι πλατωνικαὶ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦν νοσερῶς μυρίας ποικιλείας, ἐκείνων τῶν ὁπίων ἡ φαντασία

ιδρύει καθ' ἑκάστην καὶ ἐν μυθιστόρημα, ἐκείνων αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς γλυκείας ὥρας κλείουν τὰ μάτια καὶ φαντάζονται τὸν ἐρωστὴν. Αὗται ἀπατοῦν διὰ τῆς ψυχῆς. Τούναντίον ὑπάρχουν ἀπιστίαι καθαρῶς ἡδυπαθείας ἐκείνων αἱ ὁποῖαι μόνον τὸ σῶμα παραδίδουν. Ἐπειτα ὑπάρχουν διπλαὶ ἀπιστίαι καὶ τῆς καρδίας καὶ τοῦ σώματος, ἀπιστίαι περισκερμέναι, μελετημέναι ἐπὶ μακρὸν καὶ πραγματοποιούμεναι ψυχρῶς. Ἐκτὸς τούτων ἡ γυνὴ δύναται νὰ ἀπατήσῃ καὶ ἐξ ἄλλων λόγων, ἐκ ζήλειας, ἐξ ἐκδικήσεως, ἐκ περιεργείας, ἐκ ματαιοδοξίας, ἐξ ἀνίας· ἀπατᾷ συλληψθεῖσα ὑπὸ τῆς γλυκύτατος ἐνὸς βλέμματος, ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἐνὸς μειδιήματος, ἐκ τῆς μελωδίας μιᾶς φωνῆς.

Νῦν ὅτε ὁ Ἑρρίκος ἐσυλλογίζετο αὐτὰ τὰ πράγματα μία νοσηρὰ περιέργεια τὸν ἐτυράννει. Ἦθελε νὰ μάθῃ εἰς ποῖον αἴτιον ὑπέκυψεν ἡ Μάρθα. Καὶ συνίστατο κατὰ τὰς νυκτερινὰς συνεντεύξεις μία πάλιν ἀφάτως ἐπώδυνος μεταξύ των. Τὴν ἡρώτα ἀποτόμως, τὴν διεσκόπει εἰς τὰ μάτια, ἠρμύνευε τὰς παρασιωπήσεις τῆς, συνεζήτητε τὰς ἀπαιτήσεις τῆς,

Ὁ Ἑρρίκος Δε-Κερμὲν ἔμαθεν οὕτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὅ,τι ἠθέλε νὰ μάθῃ. Διατὶ καὶ πῶς ἐξηπατήθη. Μία σχετικὴ γαλήνη κατέβη τότε εἰς τὴν ψυχὴν του, καὶ ἐσκέπτετο νὰ συγχωρήσῃ, ὅτε ἐσκανδαλίσθη ὑπὸ μιᾶς ιδέας βδελυρᾶς. Ἀρὰ γε ἡ μοιχαλὶς αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ συγχωρήσῃ δὲν εἶχε κάμει ἄλλο σφάλμα ἀπ' ἐκεῖνο; Καλέκ νέου ἤρχισε τὸ μαρτύριον. Ἀλλὰ τώρα ἡ Μάρθα ἐξηγέρθη καὶ ἠρνήθη ν' ἀπαντήσῃ.

—Ἡ ἡμπορεῖς νὰ λησμονήσῃς, τοῦ λέγει καὶ θὰ προσπαθῶμεν νὰ ζήσωμεν εὐτυχεῖς, ἢ ἡ λήθη εἶνε ἀδύνατος καὶ τότε καλλίτερον νὰ χωρίσωμεν.

Ὁ Ἑρρίκος ἐνόησεν ὅτι εἶχε δίκαιον· ὑπεσχέθη ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ὑπαινιχθῇ τὸ πιεσθὲν καὶ προσεπάθησε νὰ λησμονήσῃ.

Μερικοὶ μῆνες παρήλθον, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐγίνε πάλιν τρυφὴ πρὸς τὴν γυναῖκά του. Ἀλλὰ πάντοτε ἡ φρικώδης ἀμφιβολία τὸν κατέτρυχε. Ἡ περίοδος αὐτὴ ἦτον ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ τοῦ ἔρωτός των, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ φέρδην μύγδην κατεκάψαν. Τότε, βλέποντες ὅτι ὁ πόνος ὑπερενέικα τὴν εὐτυχίαν, ἐνόησαν ὅτι ἡ συμβίωσις δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ καὶ διεζεύχθησαν.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 7.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ οὗτος ἐπαιξε πάντοτε ἐν τῷ κοινωνικῷ θεάτρῳ μέρος ἢ α μὴ εἶπω ἔκτακτον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀριετὰ παράδοξον καὶ λίαν ἰδιόρρυθμον. Οἱ ἀρχαῖοι ἠρίθμουν 7 πλανήτας, 7 ἀρχικά χρώματα, 7 τωτῆρας καὶ 7 ἄλλους εἶτα 7 θύματα τοῦ κόσμου, 7 σοφούς τῆς Ἑλλάδος καὶ 7 εἰδὴ ἱεροδρομικῶν ἀγώνων, 7 δὲ ἀρχηγοὶ εἶχον στρατεύσει ἐπὶ Θήβας. Πᾶς τις γνωρίζει ὅτι 7 ἡμέρας ἔχει ἡ ἐβδομάς, ἐπὶ πολὺν χρόνον 7 μόνον μέταλλα ἦσαν γνωστά. Δὲν εἶμαι παντάπαστι μουσικὸς καὶ ἐν τούτοις γνωρίζω ὅτι 7 εἶναι αἱ μουσικοὶ τόνοι. Ἐπτάκις κατὰ θαλάσρων ἐξεστράτευσεν ὁ Κωνσταντῖνος· τὸ δὲ ἐξδομὸν ἔτις τῆς κατὰ Περσίδος ἐκστρατείας του ἐπέστρεψεν ὁ Ἡράκλειος εἰς Κωνσταντινούπολιν. Μία ἐπίσημος ράπτρια ἐβεβαίωσεν πρό τινος χρόνου ὅτι πᾶσα κυρία θέλουσα ν' ἀκολουθήσῃ αὐστηράς τὸν συρμὸν ἔπρεπε νὰ κατασκευάζῃ ἱσθίτας 7 μέτρων μήκους. Ὅτε γενόμεν ἑπταέτης ἡ μήτηρ μου μοὶ εἶπεν ὅτι εἶχον τὴν ἡλικίαν τοῦ λογικοῦ. Πρό τινος δὲ καιροῦ ἔθραυσεν ἐν κάτοπτρον ἡ δὲ ὑπὲρ τῆς μου γραφα πολὺπειρος προεῖπέ μοι δυστυχῶν 7 ἑτῶν. Σχετικῶς δὲ πρὸς τὴν θρησκείαν ὁ ἀριθμὸς 7 ἦτον ἀριθμὸς ἐξ-ἑως παρὰ ταῖς εἰδωλολάτραις, αἱ Ἕλληνες ἔθυσον συχνάκις 7 θύματα. Ἐν τῇ Βίβλῳ εὐρίσκεται συχνάκις ὁ ἀριθμὸς 7, ὡς 7 ἐκκλησίαι, 7, ἱερῆα ἢ ἡ ἐπτάφωτος χροστὴ λιχνία, 7 κηροπήγια, 7 ἀστέρες, 7 σφραγίδες, 7 τάλπιγγες, 7 ἄγγελοι, 7 κεφαλὰὶ δράκοντων, 7 διαδήματα ἅτινα ἔφερον. Ἐλθρομένητα τὴν Ἑπτάλοφον καὶ τοὺς 7 ἀδελφεοὺς τοῦ Μακκαδαίου. Τί λέγω; Παραλείπω τὸς 7 πληγὰς τῆς Αἰγύπτου. Αἰσημονῶ ἐπίσης ὅτι πλέον ἢ ἅπαξ ὀρεῖλω ν' ἀναφέρω τοὺς 7 ψαλμοὺς τοῦ μετανουοῦντος. 7 εἶνε ἅτινα βδελύσσεται ὁ Κύριος. 7 συμπόσια ἐποίησεν ὁ Σαρψὼν καὶ 7 ἦσαν αἱ πλῆκαμοι τῆς κεφαλῆς του. Γνωρίζεται δὲ πάντες τὸ δημῶδες λόγιον ὅτι ὁ σοφὸς ἀμαρτάνει 7 φορὸς τὴν ἡμέραν. Ἐν τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ ἀριθμοῦσιν 7 μέρη τῆς ἀκολουθίας ἢ ὥρος κανονικὰς τὰς 7 χαρὰς καὶ 7 λύπας τῆς παρθένου τὰ 7 δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ δὲ κατήχησις διδάσκει ἡμῖν 7 μυστήρια καὶ 7 θαύματα ἀμαρτημάτων.

(ΟΡΕΣΤΗΣ).

Ἀγγέλματα καὶ Δημοσιεύσεις

— Παναθήναια. Περιεχόμενα τοῦ 17 τεύχους τῶν λαμπρῶν Παναθηναίων. — Ἀλ. Μωραϊτίδου, Ἀπὸ τὸν Ἀθῶνα. — Ἀγγ. Σημηριώδου, Κλέους καὶ Βίτων. — Ν. Ἐπισκοποπούλου, Ἑρμῆς ψυχῆς. — Θ. Θωμοπούλου, Αἱ τοιχογραφίαι τοῦ Μπασκουρεζλε. — Κ. Γ. Ζησίου, Γ.

Παζίνος. — Δίνου, Νύκτωρ. — Ζ. Α. Παπαντωνίου, Τὸ πέρασμα τῆς σημαίας. — Ἰ. Π. Ἰωαννίδου, Λήθης δάκρυα. — Ἀγγ. Φιλαγθρωπινού, Ἐπιστολαὶ τοῦ Β. Οὐγκώ κτλ. — Γρ. Ξενοπούλου, Φιλολογικὴ ζωή. — Εἰκόνες κλπ.

— Πινακοθήκη. Τοῦ ἀρίστου τούτου καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ τοῦ ἀξιεπκίνως διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ λογίου φίλου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου ἐλάβομεν καὶ τὸ τελευταῖον Ε. τεῦχος, οὗ περιεχόμενα τὰ ἑξῆς: Ε.Κ. Ἀσωπίου. Ἀνέκδοτα βίου τε καὶ ἔργων ἐξόχων ζωγράφων. — Δ. Ι. Καλογεροπούλου. Φρόνη. — Ἰ. Π. Ἰωαννίδου. Ἡ ἐρωτευμένη θάλασσα. — Fr. Corré. Οἱ δύο πόνοι. (μτφ.). — Α. Νέγρον. Ἡ νεκροφία. — Δικ. Ἀρηρημένη. — Δ. Ι. Κ. Ἡ τέχνη κατὰ τὸν Μυσαίωνα. — Δεσπ. Θαλασσινῆς. Ἐν γράμμα κάθε φεγγάρι. — Δ. Κακλαμάνου. Ἡ γένεσις τοῦ γεοιδανισμοῦ. — Στ. Μαρτζώκη. Στὴν καλλιτέχνιδαν Ἄνναν Φραγκοπούλου. — Εἰρ. Ζαβιτζιάνου Δενδρινού. Ἀνοιχτὸ γράμμα. — Ἀδιορθώτου. Ὁ κύριος Πλατῆς. — Κ. Ἀνέστης Κωνσταντινίδης. — Θρ. Ζωτοπούλου. Ἑρμῆς. — Καλλιτεχνικὴ Κίνησις. — Εἰκόνες. — Νέαι ἐκδόσεις. — Ταχυδρόμος. — Φωτοτυπικογραφίαι, Κοσμήματα κτλ. κτλ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἀτμοσφαιρικά. Ὁ καιρὸς βαίνει κατ' εὐχὴν, ἀρίστη δὲ καὶ πλουσία προμηνύεται ἡ συγκομιδὴ.

— Εὐεργέτης Ζακύνθου. Οἱ ἐν Δονδίνῳ ἀδελφοὶ Ἑμμανουὴλ καὶ Μιχαὴλ Ροδοκανάκη, ἐκτελεστοὶ τῆς διαθήκης τοῦ πατρὸς των Μιχαὴλ Ροδοκανάκη, ἐπεμψαν κατ' αὐτὰς διὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις τραπεζίτου Ἀλ. Σκουζέ, τῷ κλεινῷ ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπῳ Διον. Α. Παλαί-σῃ, φίλῳ τοῦ μεταστάντος ἀνωτέρω εὐεργέτου, δρχ. 4,000 ἃς ὁ Σεβ. οὖς Ποιμενάρχης ἡμῶν λίαν καταλλήλως διέθεσεν ὡς ἑξῆς: α) Τῷ ἀγαθοεργῷ ἰδρύματι Νοσοκομείου καὶ Ὁρφανοτροφείου δρχ. 1000. — β) Τῷ ἱερατικῷ Συλλόγῳ «Ἡ Ἀλληλοβοήθεια» δρχ. 1000. — γ) Τῷ Γραμμοκομείῳ Κουμουτοῦ δρχ. 500. — δ) Τῷ εὐπρεπεῖ Οἴκῳ Μαρτινέγκου δρχ. 500. — ε) Τῷ πτωχοκομείῳ «Ἡ Πρόνοια» δρχ. 500. — ζ) Τῷ Φιλαρμονικῷ Συλλόγῳ δρχ. 100. — η) Τῇ Φωνητικῇ Μουσικῇ καὶ τῇ Λαϊκῇ Σχολῇ ἀνά 50 δρχ. καὶ ἡ) δρχ. 300 μεταξὺ ἀπόρων ἀδυνατούντων νὰ τείνωσι χεῖρα πρὸς ἐπαιτείαν.

— Ταχυδρομικά. Ἀπὸ σήμερον τίθενται εἰς κυκλοφορίαν τὰ νέα γραμματόσημα.

— Νέον δικαστικὸν μέγαρον ἐν Ζακύνθῳ. Ἡ Κυβέρνησις, κατόπιν εὐχῆς τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου Ζακύνθου, παρεχώρησε τὸ οἰκόμενον τῶν τέως δικαστηρίων πρὸς ἀνέγερσιν μεγάρου τῶν δικαστηρίων ἐκ τῶν χρημάτων τοῦ αἰμνήστου Ἀνδρ. Συγγροῦ.

— Κληροδοτήματα. — Κατὰ τὴν γενομένην, τῇ παρελθ. Πέμπτῃ, ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ κλήρωσιν τῶν καθυστερησάντων κληροδοτημάτων Ν. Ραφτοπούλου καὶ Π. Γαῖτα. Ἀδελφὰ, διὰ τὴν προίκισιν ἐννέκ πτωχῶν νεανίδων, ἔλαχον οἱ κληροὶ ὑπὲρ τῶν κατωτέρω, ὡς ἑξῆς: — Α. κληροδοτήματα Ν. Ραφτοπούλου. (τῶν ἐτῶν 1895 — 1896) ἀρ. κλήρου 301. — Γεωργίου Κωνστ. Κλαυδίου (πρόξ.) — (1897 — 1898). ἀρ. 411. Ἀ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ναστασία Ἀθην. Μαζαράκη Μαρκαντάση (πόλις). — (1899—1900). ἀρ. 712. — Βαρβάρα Διον. Σέφρα (πόλις). — Β. Π. Γαήτα Ἀδρακτῶ. (τῶν ἐτῶν 1895) ἀρ. 985. Ἀναστασία Ν. Ψιδοπούλου Παπαδοῦ (Καταστάριον). — (1896). ἀρ. 1023 Ἀναστασία Ἰω. Παπαδάτου Κόντου (Καλουπάκι). — (1897) ἀρ. 54 Αἰκατερίνη Διον. Ἀρβανιτάκη (Ρόδο). — (1898) ἀρ. 12. Βαρβάρα Στυλ. Ἀγαλιώτη (πόλις). — (1899) ἀρ. 322. Μαρία Ἀγγ. Ἐπισκοποπούλου (πόλις) καὶ — (1900) ἀρ. 185 Πηνὴ Διον. Βάδεν (πόλις).

— Ὀνομασία ὁδῶν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς τελευταίας κληρώσεως τῶν κληροδοτημάτων, ὁ πρὸ ἡμῶν Δήμαρχος, ὠνομάτισε δύο ἑτὶ ὁδοὺς, ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν εὐεργετῶν. Καὶ ὁδὸς μὲν Γαήτα—Ἀδρακτῶ ὠνομάσθη ἢ ἀπὸ τῆς ΑΜ γωνίας τοῦ τελωνιακοῦ Καταστήματος μέχρις οἰκίας ἀδελφῶν Ἰ. Μερκάτη καὶ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀνεξαρτησίας ἄγουσα πάροδος, ὁδὸς δὲ Ραφτοπούλου ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὅπου τὸ Ἀγγλικὸν τηλεγραφεῖον, μέχρις οἰκίας ὅπου ἄλλοτε τὸ Τοποτηρητεῖον καὶ περὶ ἄλλους τῇ ὁδῷ Γλάδστωνος.

— Στρατιωτικοὶ προδιδακμοὶ. Μεταξὺ τῶν τελευταίως προδιδασθέντων ἐν τῷ στρατῷ ἀξιωματικῶν καταλέγονται καὶ οἱ ἀξιότ. συμπολιταὶ μας κ. κ. Ἰω. Ἀγγελίδης προαχθεὶς εἰς ἐπίτροπον καὶ Δημ. Ν. Σιδηροκαστρίτης εἰς ὑπολοχαγόν. «Αἱ Μοῦσαι» εὐχονται αὐτοῖς τὰ κρείττονα.

— Καλλιτεχνικὴ ἐσπερίς. Καλλιτεχνικὴν πανδαισίαν ἤγε χθὲς τὸ ἑσπέρης ἡ Δέσχη «Ζάκυνθος» ὑπὲρ τοῦ Ν. Φιλαρμ. Συλλόγου. Πληθὺς κόσμου ἀμφοτέρων τῶν φύλων κατέκλυσε τὴν εὐρεῖαν αἴθουσαν τῆς Δέσχης, φωτίζουσαν καὶ καταλλήλως διασκευασμένην, ἔθελον ἐκσιτέχναι καὶ ἐρασιτέχνιδες κατέθελξαν κυριολεκτικῶς τὸ πυκνὸν καὶ ἐκλεκτὸν ἐκεῖνο ἀκροατήριον. Τῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν λίαν ἐπιτυχοῦς συναυλίας, ἥς ἐξαιτίας καὶ κατ' ἐπαχλύψιν ἐξετελέσθη ἡ «Serenade d' autres fois» μέρος ἀπετέλουσαν αἱ Κ. αἱ Α. Ο. Καρούσου, Αἰκ. Γ. Κοντονῆ, αἱ δεσπ. Μαρκ. Κ. Δ. Μερκάτη, Σοφ. Γ. Κοντοπούλου, Ἀστ. Ο. Καρούσου, Φαν. Κωστοπούλου, Ἀγγ. Ἐλένη καὶ Γεωργ. Ν. Μινώτου καὶ οἱ κ. κ. Καμ. Θ. Μερκάτης, Ροβ. Α. Σηγοῦρος, Κωνστ. Βεναρδάκης, Γ. Βανδῶρος, Ι. Γικνόνπουλος, Ἀν. Μερκάτης, Σ. Θ. Καραμαλίνης, Φρ. Νικολίνης, Ι. Κρενδιδρόπουλος, Δρ. Ο. Καραῦσος καὶ Στ. Θ. Καραμαλίνης, πρὸς οὓς, πρὸς τὴν διοργανώσαντα τὴν ἐσπερίδα ἀξιότ. Ἐπιτροπὴν τῆς Φιλαρμονικῆς καὶ πρὸς τὴν ἐπίσης ἀξιότ. Ἐπιτροπὴν τῆς Δέσχης «Ζάκυνθος» λίαν εὐγενῶς παρέχουσαν πάντοτε ὑπὲρ παντὸς εὐγενοῦς σκοποῦ τὸ Κατάστημα αὐτῆς «Αἱ Μοῦσαι» τὰ θερμώτατα ἐκφράζουσι συγχρητήριά των.

— Ἀρχαιοφυλακεῖον. Τὴν κενὴν θέσιν τοῦ ἀποβιώσαντος Ἀρχιφύλακος ἀειμνήστου Δ. Ζήθα Πλακῆ ἀνεπλήρωσεν ὁ ἀξιότ. ἱετρός κ. Στασ. Κακολύρης, ὅστις καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του.

— Ὑγεία Μ. Μαρτζώκη. Μετὰ χαρᾶς ἀπεριγράφου πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ ἐν Μασσαλίᾳ ἐξοχὸς ὁφθαλμολόγος κ. Brettauer, ὁ ἐν τῷ κλάδῳ τοῦ ὅπου τῆς ἐπιστήμης εὐρωπαϊκὸς ὄντως χρησμός, πρὸς ὃν μετέβη ἐσχάτως ὁ ἑγκριτὸς καὶ σεβαστὸς συμπολιτὴς μας κ. Μ. Μαρτζώκης καθηγητῆς, πάσχων τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν ἐχαρκακτῆσεν τὸ γόσημα τοσούτου σοβαρὸν ὅποιον ὑπέθετο. Ἐν τούτοις ὑπέβαλεν αὐτὸν εἰς

θεραπείαν, ἣς θὰ περπατῇ ἐπὶ τινος ἡμέρας. Ἡ κοινωνία μας μὲ ἐν σίῳμα εὐχεται ὑπὲρ τῆς τελείας θεραπείας καὶ ταχίστης νύκτου τοῦ γενηροῦ καθηγητοῦ μας κ. Μαρτζώκη.

— Παρασημοφορία. Τῷ ἐγκρίτῳ συμπολίτῃ μας κ. Διονυσίῳ Μεσσαλᾷ, κλειδούχῳ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείας Ὀλγας, ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως ὁ μεγαλόσταυρος τοῦ Λευκοῦ Ἀετοῦ.

— Ἐξετάσεις Ἑλληνικοῦ Σχολείου. Ἐκτάκτως ἐπιτυχεῖς διεξήχθησαν ἐφέτος αἱ ἐξετάσεις τοῦ πρὸ ἡμῶν Ἑλλ. Σχολείου, χάρις εἰς τὸν ἀκάματον ὑπὲρ τῆς ευκλείας τοῦ σχολείου τούτου ζῆλον καὶ τὸ εὐγενὲς καὶ γόνιμον ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνδιαφέρον, ἀνώτερον πάντως διὰ γραφῆς παρκατάσεως, τοῦ ἐπὶ εἰκοσασίαν μετ' ἀπαρχμύλλου καὶ πατρικῆς ἀρωγιᾶς, δικαίως ἐπιτιμωμένης τὴν αἰδίον τῆς κοινωνίας μας εὐγνωμοσύνην, διδάσκοντος καὶ διαπαιδαγωγήσαντος τὴν νεολαίαν τῆς νήσου μας, εὐσυνειδήτου σχολάρχου μας κ. Ἀντωνίου Γκούσκου. Ἐκ τῆς λογοδοσίας λήξαντος ἔτους τοῦ Ἑλλ. Σχολείου προέκυψεν, ὅτι ἐκ τῶν 168 ἐγγραφέντων μαθητῶν, ἐφοίτησαν 155, ἐξ ὧν 13 ἀπεραιώθησαν ἐντὸς τοῦ ἔτους, 6 ἀπεκλείσθησαν, λόγῳ ἀπουσιῶν, 25 δὲν προσήλθον εἰς τὰς ἐξετάσεις, 85 προήχθησαν, 25 ἔμειναν μετεξετάσιμοι καὶ 14 ἀπερρίφθησαν. Συγχρηόμεν μίαν ἑτιφάραν τὸν ἀκαταπόνητον πνευματικὸν γεωργὸν κ. Ἀντώνιον Γκούσκον καὶ τὸ λοιπὸν διδάσκον προσωπικὸν τοῦ Ἑλλ. Σχολείου διὰ τὴν δόκιμον καὶ καρποφόραν αὐτῶν ἐργασίαν.

— Ἐξετάσεις Γυμνασίου. Καὶ τοῦ Γυμνασίου αἱ ἐξετάσεις ἀποπερατωθεῖσαι κατέδειξαν τὴν καθ' ὅλον τὸ διακρεῦσαν σχολικὸν ἔτος φιλότιμον καὶ εὐορκον ἐργασίαν τοῦ τε λαμπροῦ μας γυμνασιάρχου κ. Ὁθ. Ρέντζου καὶ τοῦ Συλλόγου τῶν ἀξιότ. κ. κ. Καθηγητῶν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ χρηστότητα τῶν τοῦ Γυμνασίου μαθητῶν, πρὸς οὓς καὶ ἐκφράζομεν ἐπὶ τοῖς ἐκνοποιοιτικοῖς ἀποτελέσμασι τὰ θερμὰ συγχρητήριά μας.

— Ἀφίξεις καὶ Ἀναχωρήσεις. — Ἀφίκοντο ἐξ Ἀθηνῶν οἱ ἀξιότ. συμπολιταὶ μας κ. κ. Δ. Κοργιανίτης μετὰ τῆς εὐγ. Κυρίας του, Σπυρ. Παναγιωτόπουλος, ἔμπορος, ὁ ἀριστοῦχος μηχανικὸς συμπολιτὴς μας κ. Βασ. Ν. Φιλιώτης, ὁ κ. Παν. Τσιλιμίζης ἐκ Λουτρακίου καὶ ἐκ Πατρῶν ἡ σεβ. Κυρία Ἐλένη Παν. Ευδία.

— Διατρίψας οἰκογενειακῶς ἐπὶ δύο περίπου ἐβδομάδας ἐνταῦθα, ὅπου ἱερὸν ἀπέτισε φόρον μετακομίας ἐκ Σύρου τὰ ὁστὰ τῆς πολυτίμου μητρὸς του καὶ κατὰ θέσας αὐτὰ ἐν τῷ νεκροταφείῳ ὁ ἐκ τῶν ἀρίστων καὶ εὐγενῶν συμπολιτῶν μας κ. Κωνστ. Α. Πολίτης, ὑπάλληλος τοῦ ἐν Σύρῳ Ἀγγλ. Τηλεγράφείου, ἀνεχώρησε κατ' αὐτὰς εἰς τὴν θέσιν του.

Ἰδιωτικὸν Ἐκπαιδευτήριον

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΦΗΚΑ

Ἐν Ζακύνθῳ

Τῇ προτεχεῖ Δευτέρᾳ 2 Ἰουλίου καὶ ὥρα 8 π.μ. ἀρχονται ἐν τῇ Λατικῇ Σχολῇ αἱ γραφαὶ ἐξετάσεις τῶν ἀνωτέρων καὶ αἱ προφορικαὶ τῶν κατωτέρων τάξεων τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου μου, ὅς προσκαλοῦνται νὰ τιμῇσιν διὰ τῆς παρούσης των οἱ βουλομένοι.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 27 Ἰουνίου 1901.

ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΓΕΩΡΓ. Κ. ΣΦΗΚΑ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ